

de mere velstaaende Folkeklasser. Deres Arbejdskraft mindskes og forsvinder paa et tidligere Tidspunkt end Embedsmændenes; det er en Erfaring, som alle statistiske Tabeller vil bekræfte. Derfor har man her i Landet sat 60 Aar, og naar man nu en Gang har sat de 60 Aar, indeholder dette en meget stærk Opfordring til ikke at fravige det een Gang fastslaaede, uden at ganske overordentlig stærke Grunde taler derfor.

De Grunde, den højtærede Minister anfører, er disse, at Levevilkaarene er blevet bedre og Levealderen forlænget; og det er vel ikke urigtigt, at den socialpolitiske Udvikling i et Land som Danmark netop har medført det sociale Gode, at Levealderen er blevet forlænget, at Styrken er opretholdt længere. Men at man med Rette kan sige, at nu svarer 65 Aar til 60 Aar for nogle Aar siden, føler jeg mig alligevel i Tvivl om, og jeg maa antage, at ogsaa den højtærede Minister selv har følt sig i Tvivl derom, eftersom han — eller rettere hans Forgænger — i Fjor satte Skæringspunktet ved det 62de Aar i Invalideloven. Den Gang blev der i Virkeligheden skabt Forventning om, at det nuværende Flertal vilde gaa med til en Aldersrente, som begyndte ved det 62de Aar. Jeg skal senere nævne de Spor, der er i Loven af, at man har tænkt paa det 62de Aar, og de Vanskeligheder, som opstaar ved, at man nu begynder ved det 65de Aar. Jeg skal blot pege paa, at man naturligvis har maattet indføre Ventiler, naar man gaar over fra eet Tal til et andet. Detsiges, at Kommunalbestyrelserne kan give Aldersrente ved det 60de Aar, hvis det er nødvendigt, og endvidere kan Invalideforsikringsretten fastsætte, naar Arbejdsevnen er nedsat efter Invalidelovens Regler, at Alderdomsstøttelsen kan indtræde ved det 62de Aar; der er altsaa en Adgang til at begynde baade ved det 60de og ved det 62de Aar.

Den største Vanskelighed ved at gaa over til et højere Alderstal, hvis man overhovedet vilde erkende det berettiget, er de Forventninger, som berettiget findes i visse Aldersklasser, og som man skuffer ved saaledes at rykke Tallet højere op. Vi har her i Landet gennem Hjælpekasselovgivningens allerede sagt til den 55-aarige: Naar du bliver 60 Aar, kan du være sikker paa din Aldersrente. Det har man sagt ved den Bestemmelse i Hjælpekasseloven, som udover dens almindelige Regler giver en Ret til, naar den paagældende er 55 Aar, da at holde ham fri for Fattigvæsenet for at sikre ham hans Aldersrente. Men hvorledes vil det gaa den 55-aarige, hvis denne

Lov gennemføres? Hvis den 60-aarige, som har faaet Hjælpekassehjælp i disse 5 Aar, ikke holder sig udenfor, naar han naar den Alder, vil han pludselig se, at han ikke har nogen Ret, højst en Mulighed, som hviler paa en Afgørelse af Kommunalbestyrelsen eller et Par Aar senere af Invalideforsikringsretten. Det vil nødvendigvis medføre en overordentlig stor Skuffelse, og hele den store Del af Befolkningen, som har set hen til, at denne Aldersrentelov skulde betyde en Forbedring af deres Forhold, en yderligere Betryggelse af deres Alderdom, vil sige: Tværtimod, den har jo forringet vore Vilkaar.

Jeg nævnte før, at der vil indtræde ejendommelige Forhold ved den Omstændighed, at Invalideloven i Virkeligheden indfører en Aldersrente fra det 62de Aar; thi det gør den. Invalideloven siger, at den giver en Forsikring til det 62de Aar, men saa tilføjer den i § 27: Den, der i sit 62de Aar har Invaliderenten, skal udover Forsikringen, som man altsaa betragter som afsluttet, oppebære det Beløb, han har i Invaliderente. Nu er dette ikke et varierende Beløb efter de forskellige Steder, hvor man nyder Invaliderenter, men det er ensartet fastsat, det er 800 Kr. for hver Invalid, dog saaledes, at hvis det er et Ægtepar, som er Invalid, vil de tilsammen kun faa halvanden Invaliderente. Det vil medføre, at et Ægtepar, som begge er under Invalideloven, efter dennes § 27, naar de er 62 Aar gamle, fremdeles faar 1 200 Kr. aarlig, uanset hvor i Landet de bor. Men ser vi paa dette Lovforslag, vil et Ægtepar, hvis Arbejdsevne ved det indtraadte 62de Aar konstateres at være nedsat til $\frac{1}{3}$, altsaa opfylder Invalidelovens Bestemmelser, faa tillagt en Aldersrente efter dette Lovforslag, d. v. s. at de kan faa fra 1 080 Kr. i København til 600 Kr. andre Steder i Landet plus Dyrtidstillæg. Altsaa, af to Ægtepar, som er ganske ens stillet, og hvis Arbejdsevne for begges Vedkommende er nedsat til $\frac{1}{3}$, vil det ene i Henhold til § 27 i Invalideloven faa 1 200 Kr., medens det andet efter Aldersrenteloven vil efter den opstillede Skala kunne faa kun 600 Kr. plus Dyrtidstillæg. Dette er en Vanskelighed, som er fremkommet ved, at man er gaaet bort fra det oprindelige Aaremaal i Invaliderenteloven, og ved, at man ikke har passet paa at afstemme dette nye Aldersrentelovforslag efter den Invalidelov, som man gennemførte i Fjor, idet man øjensynlig har opgivet en Tanke, som man havde ved Invalidelovens Fremsættelse i Fjor, nemlig at blive staaende ved de 62 Aar.

Dernæst vil jeg gerne overfor dem,